

Det är dags att börja arbeta i fredens tjänst!

Den svenska vapenindustrin är ganska marginell i jämförelse med supermakternas tillverkning av kort- och långdistansrobotar. Under det kalla krigets dagar genomfördes synliga maktdemonstrationer, som chockerade världen. Hur är det idag?

Ingen vet. I hemlighet försiggår förhandlingar, tillverkningar, installationer. Vapen finns i de mest påtagliga områden, där svält och umbäranden är vardagsmat. Hur kan det komma sig?

Har inte den humanitära hjälpen fått den dominerande ställning som den förtjänar. Nej, fortfarande är det sandlådan, som gäller. När den amerikanska och ryska vapenarsenalen kläds i gudomliga kläder finns ingen återvändo. Eller kanske är det så att nu i den amerikanska valkampanjen kan det framträda en fredspresident, som har konkreta fredsmål?

Det är svårt att förändra till fred! Svårt därför att konflikten tränger undan förnuftet. Kvar blir den okontrollerade känslan av hot och anfall. Ändå borde fredsplakaten vara fler. De borde hängas ut och förnyas, som vid krigens slut, då de lyser av självklarhet. Aldrig mera krig. Aldrig mera den död som utplånar mänsklig värdighet.

Men ändå kvarstår i minnen resterna av en Boforsaffär, som egentlig aldrig blev ”tvättad”. Byken kvarstår, liksom de ekonomiska mutornas hemliga gånger och förlopp. Det borde vara, som med SAAB, att man tidigt ställt om produktionen, för att kunna leva vidare. Nu är det som det är.

Även exporten till de s.k. neutrala länderna borde få sin omedelbara genomlysning och planerade omlastningar. Vapen söker sig till oroshärdar – vart annars.

Man kan förundras över en datorteknik i ett komprimerat JAS-plan-jakt. Men till vilken nytta? Övervakade luftrum med rätt att söka upp dolda grupper, enskilda individer. Den s.k. precisionsbombningen kräver sina offer vare sig det är i Irak, Gaza eller Libyen.

Offren är som prickar i ett spel, där bildskärmen varken visar känslor eller stämningar. Den omedelbara känslolösheten blir uppenbar.

Freden i Afghanistan är åtråvärd. Den humanistiska insatsen måste öka. De mänskliga, hudnära relationerna måste få finnas mellan människor. Vad gör vi med våra förebilder? En Gandhi – hans efterföljare? En Jesus – hans efterföljare? En Sokrates – hans efterföljare?

Vi samlar dem på en skör tråd av tålamod. Men det kanske inte räcker? Den som vänder den andra sidan till anses inte vara aktuell.

De ekonomiska strukturerna styr handlandet och vi hamnar i en fälla av svek och missförstånd. Det är dags att börja tro på att det finns medmänskliga kärlekshandlingar. De finns i ett plågsamt Israel, liksom i ett pressant Gaza. En fredslängtan över Västbanken, över Syriens böljande åkrar och Libanons berömda cedrar, om det nu finns några kvar.

En gång i detta ökenland härskade ockupationen och vreden. Den brutala makten fann här sitt fäste med Romarrikets närvaro. Det är många år sedan, men ändå är skillnaden liten. Hur många predikningar under ordet fred har inte gjorts?

Det måste även länkas in i de ekonomiska strukturer som härskar i vårt samhälle och i andras. Obemärkt kan våld och misstänksamhet spridas vidare.

Kvar står den lidande människan, kvinnan och barnet. Kvar blir alltid den civilbefolkning som lider nöd. Fredshoppet måste här kunna leva vidare!

Hur många av dessa erfarenheter behöver vi göra för att inse icke-våldets närvaro, befriat från all narkotika handel, ligor och ligister, hemliga sammanslutningar och ett Pentagon, som med sin femfaldiga "stjärna" borde lysa över fredens och änglarnas äng!

Det är dags att börja arbeta i fredens tjänst!

Hans-Evert Renérius .